

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **doc. MUDr. P. Z., Ph.D., FRCS, MBA**, zastoupený JUDr. Stanislavem Kadečkou, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Rektor Ostravské univerzity**, se sídlem Dvořákova 7, Ostrava 1, zastoupený Mgr. Pavlem Uhlem, Ph.D., advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 7. 2018, čj. OU-57842/90-2018, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 9. 2018, čj. 22 A 32/2018-51,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 9. 2018, čj. 22 A 32/2018-51, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 11. 2016, čj. OU-82455/90-2016, na základě návrhu přijatého akademickým senátem Lékařské fakulty Ostravské univerzity odvolal žalobce z funkce děkana téže fakulty. Toto rozhodnutí z důvodu nesprávného obsazení akademického senátu zrušil Krajský soud v Ostravě (dále „krajský soud“) rozsudkem ze dne 24. 5. 2018, čj. 22 A 5/2017-40, a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. V mezidobí však již žalovaný jmenoval děkanem jinou osobu. Na nastalou situaci reagoval žalovaný tak, že vydal v záhlaví označené rozhodnutí o předběžném opatření dle § 61 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), kterým přikázal žalobci, aby se zdržel výkonu funkce děkana až do skončení řízení o odvolání z funkce zahájeného dne

13. 10. 2016 podáním písemného návrhu předsedovi akademického senátu Lékařské fakulty Ostravské univerzity a této fakultě přikázal, aby žalobci výkon funkce děkana neumožnila.

[2] Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, již současně brojil i proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v bránění žalobci ve výkonu veřejné funkce děkana. Zásahovou žalobu krajský soud vyloučil k samostatnému projednání. V žalobě proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného žalobce namítl, že žalovaný měl po zrušujícím rozsudku řízení zastavit nebo návrh zamítnout, ale nemohl v řízení o odvolání žalobce dál pokračovat, pokud podkladový návrh akademického senátu byl shledán vadným. Řízení o odvolání nemůže pokračovat na základě původního návrhu podaného předsedovi akademického senátu, jelikož o něm již bylo rozhodnuto a tímto návrhem navíc není zahájeno správní řízení o odvolání. Správní řízení je zahájeno dnem, kdy návrh dojde správnímu orgánu, kterým je zde žalovaný (nikoliv akademický senát). Předmět správního řízení je vymezen návrhem akademického senátu na odvolání. Pokud tento návrh není dle soudu přípustným podkladem pro odvolání žalobce, nemůže být adekvátní reakcí pokus dosáhnout opětovného odvolání, neboť tím dochází k nastolení identických důsledků. Rozhodnutím soudu se tak věc nemohla vrátit do stadia před rozhodováním akademického senátu a není možné, aby ten opět rozhodoval o původním návrhu. Napadené rozhodnutí o předběžném opatření není rozhodnutím předběžné povahy dle § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), jelikož jeho smyslem není zatímni úprava poměrů, ale definitivní zabránění žalobci vykonávat funkci děkana. Žalobce odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2009, čj. 2 Afs 186/2006-54, č. 1982/2010 Sb. NSS, v němž jsou definovány znaky rozhodnutí předběžné povahy. V dané věci není splněna podmínka věcné souvislosti, jelikož v důsledku věcného rozhodnutí o návrhu bude vyloučen soudní přezkum napadeného rozhodnutí.

[3] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Při posouzení předběžné povahy napadeného rozhodnutí a jeho soudního přezkumu dospěl s odkazem na citovaný rozsudek rozšířeného senátu k závěru, že je splněna podmínka osobní i časová, podmínka věcná však nikoliv. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu v sobě konečné rozhodnutí musí zahrnout i rozhodnutí předběžné, neboť účastník se vždy musí alespoň zprostředkovaně domoci přezkumu předběžného rozhodnutí. Krajský soud se ztotožnil se žalobcem v tom, že v obou možných řešeních nastalé situace (odvolání či neodvolání) by se přezkumu předběžného opatření nedomohl. Pokud by žalobce byl odvolán, jednalo by se o nové správní řízení zahájené na základě nového návrhu, protože původní návrh je nezpůsobilý. Stran věcného posouzení žaloby se krajský soud také shodl se žalobcem v tom, že v důsledku zrušovacího rozsudku se správní řízení vrátilo do stadia řízení před žalovaným, které je nucen je procesně ukončit. Proces odvolání děkana je kombinací činnosti akademického senátu a žalovaného a správní řízení se zahajuje teprve podáním návrhu na odvolání děkana žalovanému. Návrh člena akademického senátu na odvolání děkana je sice návrhem, kterým se celá procedura zahajuje, ale ve vztahu k následnému postupu žalovaného nemá žádnou relevanci. V případě zrušovacího rozsudku krajského soudu by tak žalovaný na původní návrh člena akademického senátu neměl brát zřetel. Pokud akademický senát návrh znovu projedná a schválí odvolání děkana, předloží návrh na odvolání žalovanému, avšak bude se již jednat o nové správní řízení, jehož předmětem bude nový návrh. Krajský

pokračování

soud odmítl argumentaci žalovaného, který ve vyjádření k žalobě srovnával procesní postup odvolávání děkana k průběhu trestního řízení či ústavní žalobě dle čl. 65 Ústavy. Uzavřel, že povinností žalovaného je ukončit řízení o návrhu akademického senátu na odvolání žalobce, který byl soudem shledán nezpůsobilým podkladem pro rozhodnutí o odvolání. V rámci tohoto dosud neskončeného řízení neexistují žádné důvody k vydání předběžného opatření, neboť zde nejsou právní vztahy, které by bylo třeba zatímně upravovat, tedy žalovaný překročil věcnou souvislost s probíhajícím řízením.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

[5] Předně poukázal na nesprávné posouzení právní otázky a zpochybnil výše již nastíněnou konstrukci „děleného řízení“. Jediný argument, který v této souvislosti z napadeného rozsudku plyne, spočívá v tom, že fáze před akademickým senátem probíhá v rámci akademické samosprávy. S tím stěžovatel souhlasí, uvedené nicméně nijak nevylučuje možný závěr, že daná fáze je i součástí správního řízení. Následná fáze řízení před rektorem je nepochybně i dle judikatury taktéž součástí akademické samosprávy, nikdo ovšem nepochybně, že se jedná o řízení správní. Uvedený argument tudíž nemůže obstát jako důvod pro vynětí této fáze z působnosti správního řádu. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2011, čj. 7 As 66/2010-119, postupuje se v řízení ve věcech upravených zákonem č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“), podle obecných předpisů o správním řízení a procedura dle § 27 odst. 4 zákona o vysokých školách není žádným ustanovením vyloučena z působnosti správního řádu. Projednání v akademickém senátu je zahájeno na návrh, v jeho rámci jsou obsaženy prvky, které bývají přičítány spravedlivému procesu (je zajištěn čas na přípravu a předložení podkladů, právo být slyšen a právo se bránit), což posiluje závěr, že se jedná o integrální součást správního řízení. Předání schváleného návrhu je dílčím krokem, kterým se postupuje věc od jednoho orgánu k druhému, ale stále se jedná o totožnou věc a řízení. Nový návrh senátu tedy nezahajuje nové řízení, ale jedná se o projednání téhož původního návrhu s identickým odůvodněním. Krajský soud navíc napadenými závěry popírá svůj dřívější rozsudek, kterým zrušil rozhodnutí o odvolání žalobce právě z důvodu procedury před akademickým senátem, kterou však přezkoumával v rámci řízení vedeného pouze se stěžovatelem, tedy rektorem. Nyní však tvrdí, že fáze před akademickým senátem není součástí správního řízení.

[6] Krajský soud rovněž překročil hranice dělby moci mezi mocí výkonnou (včetně akademické samosprávy) a mocí soudní. Její podstatou je, že soud přezkoumává postupy a konečná řešení moci výkonné pouze z hlediska zákonnosti a nikoliv správnosti. Soudy neřídí jednotlivé dílčí procedury moci výkonné manažerským způsobem a neupravují je, dokud nevyústí v konečné řešení. Zákon i logika věci dávají stěžovateli kompetenci v okamžiku konfliktu věc řešit a procesně usměrnit procesy, které povedou k výsledku respektujícím vůli k tomu povolaných prvků samosprávy. V dané věci stěžovatel postavil

žalobce mimo funkci a vyzval akademický senát k co nejrychlejšímu rozhodnutí o projednáváním návrhu. Podle výsledku projednání by stěžovatel rozhodl a tento postup by respektoval vůli akademické samosprávy a také práva nabytá v dobré víře. Konečné výstupy by byly samozřejmě soudně plně přezkoumatelné. Krajský soud však stěžovateli jedinou intervenční kompetenci vzal a do věci vnesl nejistotu pro všechny aktéry. Je to ovšem stále stěžovatel, kdo nese za vyvolanou situaci odpovědnost, ačkoliv mu krajský soud nedal žádný prostor pro reálné rozumné vedení řízení. Soud tím zasáhl rovněž do kompetence moci akademické kontrolní a statutotvorné, jež přísluší akademickému senátu. Stěžovatel by měl mít kompetenci vydat předběžné opatření zakazující výkon funkce děkana i tehdy, pokud zahájil proces odvolání děkana „napoprvé“. Mohou totiž nastat skutečně závažné důvody pro okamžitou nezbytnou úpravu poměrů.

[7] Stěžovatel dále namítl zmatečnost řízení před krajským soudem. Soud nemá podle § 70 písm. a) s. ř. s. kompetenci přezkoumávat rozhodnutí předběžné povahy. Pro účely existence výluky ze soudního přezkumu je třeba zkoumat pouze předběžnou povahu rozhodnutí, nikoliv existenci zastřešujícího řízení. Krajský soud i žalobce odkázali na materiální definici předběžných opatření dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2018, čj. 2 As 332/2017-29. V něm posuzovaný případ je ale od současného odlišný. V daném případě existovalo rámcové řízení a v něm bylo vydáno rozhodnutí s trvalými dopady, které bylo v případném přezkumu rámcového řízení nepřezkoumatelné. Takové rozhodnutí nebylo předběžné dle svého obsahu a nikoliv kontextu. V posuzované věci, bez ohledu na pochybnost o existenci rámcového řízení, má napadené rozhodnutí předběžnou a dočasnou povahu; kontext je zcela právně nerozhodný.

[8] Napadený rozsudek je podle stěžovatele rovněž nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se nedostatečně vypořádal s jeho argumentací k otázce, zda je fáze projednávání před akademickým senátem součástí správního řízení. Podle krajského soudu tato fáze probíhá v rámci akademické samosprávy, v odůvodnění však chybí úvaha, proč něco, co je výkonem akademické samosprávy, nepožívá statutu fáze správního řízení, ač jiný samosprávný výkon (fáze před rektorem) zjevně ano. Není rovněž patrné, jak soud dospěl k závěru, že původní návrh člena akademického senátu nemá ve vztahu k postupu stěžovatele žádnou relevanci. Soud pracoval s jednacím řádem, z nějž plyne, že stěžovateli se návrh postupuje s odůvodněním, které musel k původnímu návrhu předložit navrhující člen. Nepřezkoumatelné je také odůvodnění komparativních argumentů, v nichž stěžovatel srovnával proces odvolání děkana s ústavní žalobou podle čl. 65 Ústavy. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na podrobnou opačnou argumentaci plynoucí z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 66/2010. Napadený rozsudek je nezákonný rovněž z důvodu jiné vady řízení před soudem, jelikož stěžovatel na výzvu soudu výslovně prohlásil, že nesouhlasí s upuštěním od jednání. Soud toto sdělení nerespektoval a rozhodl bez jednání.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti

pokračování

rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, přičemž stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil čtyři okruhy kasačních námitek. V první řadě sice poukázal na nezákonnost napadeného rozsudku (nesprávné posouzení právní otázky), vedle toho nicméně výslovně namítl též jeho nepřezkoumatelnost a dále poukázal i na vady řízení, které předcházelo vydání tohoto rozsudku, resp. toto řízení označil za zmatečné.

[13] Jde-li o namítané procesní pochybení krajského soudu, které stěžovatel spatřuje v nenařízení jednání navzdory jeho nesouhlasu s takovým postupem, je třeba připustit, že obecné pravidlo plynoucí z § 51 odst. 1 s. ř. s. spočívá v tom, že soud může rozhodnout o věci samé bez jednání pouze při souhlasu obou stran. Vedle toho ovšem zákon předpokládá také další situace, v nichž soud rozhoduje bez jednání (viz § 51 odst. 2 s. ř. s.), jako je tomu právě i v případě § 76 s. ř. s. Shledá-li soud vady napadeného rozhodnutí správního orgánu (či správního řízení) odpovídající tomuto ustanovení, nemusí nařizovat jednání, i kdyby na něm některý z účastníků trval. Zákon vychází z toho, že vady vyjmenované v tomto ustanovení, z něhož také v projednávané věci krajský soud vyšel, jsou tak zásadní povahy, že ústní projednání věci za přítomnosti účastníků není nezbytné. K související kasační argumentaci stěžovatele lze dodat, že není nic neobvyklého ani nezákonného na tom, že soudy ve správním soudnictví standardně účastníky poučují o jejich právech dle zmiňovaného § 51 s. ř. s., aniž by již v momentě tohoto poučení muselo být jasné, zda jednání ve věci nakonec bude nařízeno či nikoliv. Proto také výzva soudu obvyklé mívá (a bylo tomu tak i v projednávané věci) obecnou (formulářovou) podobu. I s ohledem na přísnou koncentraci možnosti uplatnit v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), resp. zákonem předpokládané písemné vyjádření žalovaného správního orgánu k písemnému vyhotovení žaloby (§ 74 odst. 1 s. ř. s.), lze považovat za lichou též argumentaci stěžovatele o tom, že v něm soud zmíněným poučením (výzvou) vyvolal dojem konání jednání ve věci, čemuž mohl stěžovatel dle svého tvrzení přizpůsobit svoji strategii. Ostatně není ani zřejmé, jaké konkrétní argumenty by stěžovatel uplatnil až při jednání u soudu, aniž by je mohl předeštit již v písemném vyjádření k žalobě. Ve vztahu ke zmiňované kasační námitce je tedy možno uzavřít, že dospěje-li správní soud k závěru, že je naplněn důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu dle § 76 s. ř. s., nelze bez dalšího v tom, že soud rozhodne bez jednání, spatřovat vadu řízení před soudem, pro kterou by bylo na místě napadený rozsudek krajského soudu zrušit. Tato kasační námitka proto není důvodná.

[14] Byť stěžovatel v kasační stížnosti snesl předně argumenty týkající některých aspektů nesprávného posouzení samotné sporné právní otázky, před případným posouzením tohoto okruhu (věcných) námitek, je třeba postavit na jisto, zda napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, resp. zda nebyl vydán ve zmatečném řízení, což stěžovatel taktéž tvrdí. Vypořádání těchto námitek musí logicky případnému věcnému přezkumu předcházet, neboť pouze v případě procesně bezvadného soudního řízení, resp. v případě existence přezkoumatelného rozsudku, lze samotnou věcnou kasační argumentaci stěžovatele

hodnotit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, čj. 3 As 6/2004-105, č. 617/2005 Sb. NSS).

[15] Pro danou věc je z hlediska uplatněných kasačních námitek především určující, že krajský soud se v rámci posouzení podané žaloby v odůvodnění napadeného rozsudku opakovaně zabýval povahou postupu akademického senátu fakulty spočívajícím v usnášení se na podání návrhu na odvolání děkana (viz § 27 odst. 4 zákona o vysokých školách), resp. vztahem tohoto postupu k následnému podání návrhu akademického senátu na odvolání děkana rektorovi [viz § 27 odst. 1 písm. g) a § 28 odst. 2 téhož zákona]. Povahou uvedeného postupu se krajský soud zabýval jak ve vztahu k posouzení otázky soudní přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stěžovatele a jeho předběžné povahy (bod 10. odůvodnění napadeného rozsudku), tak i ve vztahu k samotnému věcnému posouzení žaloby (body 14. a 15.). Na obou místech krajský soud dospěl k výše již reprodukovaným závěrům, které především shodně vycházejí z toho, že postup vedoucí k podání návrhu akademickému senátu na projednání návrhu na odvolání děkana (žalobce) a navazující podání návrhu akademickým senátem rektorovi (stěžovateli) jsou postupy oddělené, podléhající právně jinému režimu. Z tohoto důvodu krajský soud dospěl jednak k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím předběžné povahy vyloučeným ze soudního přezkumu (případný další návrh akademického senátu rektorovi již bude novým návrhem v jiném řízení a žalobou napadené rozhodnutí by již nemohlo být soudně přezkoumáno), a jednak k věci samé na základě obdobných důvodů uzavřel, že vydáním žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatel překročil věcnou souvislost s probíhajícím řízením (teprve podáním návrhu akademického senátu rektorovi se zahajuje správní řízení). Jak je z výše reprodukované kasační stížnosti zřejmé, argumentace stěžovatele napadá rozsudek krajského soudu jak z hlediska závěrů týkajících se předběžné povahy žalobou napadeného rozhodnutí, tak z hlediska jeho samotných věcných závěrů.

[16] Stěžovatel v této souvislosti poukazuje na to, že krajský soud nedostatečně vysvětlil, zda je fáze projednávání věci před akademickým senátem rovněž součástí správního řízení, resp. zda je správní řízení zahajováno návrhem člena akademického senátu. Současně napadenému rozsudku vytýká, že dostatečně nereagoval na související argumenty stěžovatele plynoucí z jeho vyjádření k podané žalobě.

[17] Podle konstantní judikatury zdejšího soudu se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky. Dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené. Stejně tak rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána i tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005- 298, č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 17. 9. 2003, čj. 5 A 156/2002-25, č. 81/2004 Sb. NSS). Ze související judikatury Nejvyššího správního soudu se dále výslovně podává, že „*má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného*

pokračování

rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil“ (rozsudek ze dne 6. 12. 2016, čj. 7 As 179/2016-37). K výše uvedenému je třeba ještě dodat, že nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu může způsobit i chybějící vypořádání zásadních námitek žalovaného správního orgánu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2012, čj. 4 Ans 1/2012-41).

[18] Ve světle výše uvedených požadavků na odůvodnění rozhodnutí krajského soudu nemůže rozsudek v nyní projednávané věci obstát. Nejvyšší správní soud se předně ztotožňuje s argumentací stěžovatele v tom smyslu, že z odůvodnění napadeného rozsudku skutečně není seznatelné, z jakého důvodu jedna fáze výše popsaného procesu (projednání návrhu na odvolání děkana před akademickým senátem) nepředstavuje správní řízení, zatímco následná fáze (před rektorem) již ano. Krajský soud v tomto ohledu fakticky setrvává toliko na obecném konstatování, že fáze před akademickým senátem je součástí akademické samosprávy, aniž by doplnil konkrétní přezkoumatelné argumenty, proč návrh člena akademického senátu nemá ve vztahu k postupu rektora žádnou relevanci. V odůvodnění napadeného rozsudku ve vztahu k uvedeným závěrům především chybí vlastní úvahy soudu, z nichž by bylo např. zřejmé, na základě jaké metody výkladu jakých ustanovení konkrétních právních předpisů k citovaným závěrům krajský soud dospěl, nebo zda lze tyto závěry opřít o existující judikaturu či názory vyslovené odbornou veřejností apod. Krajský soud v odůvodnění toliko potvrzuje, že fáze řízení před rektorem představuje správní řízení, zmiňuje existenci § 27 a § 28 zákona o vysokých školách, v klíčovém bodě svých úvah však setrvává toliko na tom, že návrh některého z členů akademického senátu na odvolání děkana je procedurou akademické samosprávy.

[19] Nelze současně přehlédnout, že stěžovatel ve vyjádření k žalobě v řízení před krajským soudem podrobně argumentoval ve prospěch svého závěru o jednotnosti celého procesu odvolání děkana jako správního řízení. Tvrdil např., že v rámci trestního řízení probíhá řízení také před různými orgány, ale stále je to jedno trestní řízení a pokud jsou v rámci hlavního líčení zjištěny formální nedostatky obžaloby, tak by to neznamenal absolutní překážku řízení a jeho ukončení, ale věc by se pouze vrátila státnímu zástupci a řízení by mohlo pokračovat. Dále přirovnal řízení o odvolání děkana k ústavní žalobě, v jejímž případě se předpokládá návrh Senátu Parlamentu, jenž musí mít určité náležitosti. Za zahájení celé procedury se pak považuje spuštění procedury v Senátu, která má rovněž určité náležitosti (odůvodněný návrh třetiny senátorů). Krajský soud ve vztahu k těmto argumentům stěžovatele v odůvodnění pouze uvedl: *„Pro úplnost krajský soud uvádí, že argumentace žalovaného přirovnáním procedury odvolání děkana k průběhu trestního řízení považuje za zcela nepřipadnou, když má za to, že optikou procesních postupů orgánů činných v trestním řízení nelze poměřovat součinnost akademické samosprávy a rektora jako správního orgánů v procesu odvolání děkana. Nevhodný je také přírůbek s ústavní žalobou dle článku 65 Ústavy, neboť postup senátu a Ústavního soudu nelze označit za součást jedné a téže procedury.“* Stěžovatel ve vyjádření k žalobě rovněž podrobně zdůvodňoval, proč dle jeho názoru proces odvolávání děkana tvoří jeden celek a proč je součástí správního řízení také fáze projednávání věci před akademickým senátem. Jak již nicméně bylo výše uvedeno, krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku pouze popsal průběh daného řízení, s odkazem na judikaturu dodal, že rektor v tomto procesu rozhoduje z pozice správního orgánu a

uzavřel, že teprve podáním návrhu akademického senátu na odvolání děkana rektorovi se zahajuje správní řízení, jehož předmět je vymezen tímto konkrétním návrhem.

[20] Z vypořádání argumentace stěžovatele krajským soudem není zřejmé, z jakého důvodu se s ní krajský soud neztotožnil. Konstatoval sice jasné právní závěry k jeho námitkám, ale nepodložil je žádnými odpovídajícími úvahami (a to např. včetně toho, proč nelze poměřovat součinnost orgánů v různých srovnávaných řízeních). Především pak (jak již bylo výše uvedeno) ani ve vztahu k argumentaci stěžovatele plynoucí z jeho vyjádření k žalobě z odůvodnění napadeného rozsudku neplyne, z jakého důvodu krajský soud dospěl k závěru, že součástí správního řízení je pouze fáze projednání věci rektorem a že původní návrh člena akademického senátu zde nemá žádnou relevanci. Pouhé tvrzení, že fáze před akademickým senátem je výkonem akademické samosprávy, a proto není správním řízením, nepostačuje. Jak ostatně v této souvislosti přílehavě poukázal stěžovatel, součástí akademické samosprávy je také výkon funkce rektora a přesto i podle krajského soudu ve fázi před rektorem probíhá správní řízení.

[21] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že výše uvedenými závěry nijak nehodnotí důvodnost jednotlivých argumentů (námitky) uplatněných stěžovatelem. Je však zjevné, že v případě stěžovatelovy argumentace nelze dospět k závěru, že se jedná o na první pohled absurdní či nesmyslná tvrzení, na něž by nebylo třeba řádně reagovat. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí námitkou, pokud proti ní postaví dostatečně odůvodněný právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Krajský soud rovněž může pro stručnost odkázat na část odůvodnění správního orgánu, s níž se ztotožní. Není současně ani porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitky, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná [viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, srov. též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 As 221/2014-43, ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, nebo ze dne 25. 2. 2015, čj. 6 As 153/2014-108]. Odůvodnění rozsudku krajského soudu v nyní projednávané věci však takto vymezené předpoklady nenaplnuje.

[22] I s ohledem na skutečnost, že výše popsané nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu se netýkají dílčích (podružných) otázek, ale závěrů zcela zásadních pro samotnou přípustnost soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí resp. posouzení věci samé, je namístě uzavřít, že napadený rozsudek vykazuje takové vady, pro něž je třeba tento rozsudek zrušit [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Zbývá dodat, že z důvodu shledané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu posuzovat argumentaci stěžovatele týkající se věci samé, neboť tím by zdejší soud fakticky v první instanci argumentoval, aniž by již účastníci na tuto argumentaci mohli reagovat.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v novém rozhodnutí krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. prosince 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu